

Arrest

nr. 242 188 van 13 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 22 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar huidig verzoek ten dele baseert op dezelfde motieven als degene die door haar vader A. M. worden aangevoerd in het kader van diens huidig verzoek. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift, waarin dezelfde middelen worden opgeworpen als die door haar vader aangehaald, niet betwist.

Inzake haar vader (zaak nr. X) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. X van 26 september 2019.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verklaart nog steeds niet naar zijn herkomstland te kunnen terugkeren vanwege zijn problemen met zijn autoriteiten. Hij is er ondertussen bovendien achter gekomen waarom er op zijn voormalige adres in Bishkek oproepingen voor hem bleven komen. Er werd in maart 2019 namelijk een strafonderzoek tegen hem opgestart wegens het achterhouden van een misdaad, misbruik van functie en machtsmisbruik. In het kader van dit strafonderzoek vond ook een huiszoeking plaats in zijn voormalige woonst, waarbij documenten, audio- en video-opnames in beslag genomen werden. Omwille van deze gefabriceerde zaak vreest hij bij terugkeer naar Kirgizië in de gevangenis terecht te komen.

Ter staving van zijn huidig verzoek legde hij volgende documenten neer: een kopie van een bevel tot strafrechtelijke vervolging en een kopie van een brief van een advocaat in Kirgizië.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. In de mate verzoeker aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de "Staat" anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd zijn om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze Verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

6. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog: "Dat de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende documenten evenwel gewoon naast zich neerlegt, zonder ook maar de inhoud ervan te beoordelen;". Uit de bestreden beslissing blijkt immers het volgende omtrent zijn voorgelegde documenten: "Wat betreft de door u neergelegde nieuwe documenten dient er vooreerst op gewezen te worden dat het hier slechts kopieën betreffen, zodat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf dat uw advocaat in Kirgizië u beloofd had de originelen van deze documenten op te sturen en u ze binnen de

20 dagen zou ontvangen (Verklaring VV, nr. 17), stelde u bij het CGVS plots dat het onmogelijk is om de originele documenten te verkrijgen omdat het parket geen originele documenten meegeeft. Uw advocaat in België stelde daarom voor om een attest te vragen aan het Kirgizische parket om te bevestigen dat ze geen originele documenten uit handen geven. Tot op heden heeft u, ondanks het advies van uw Belgische advocaat, echter nagelaten een dergelijk attest te vragen aan uw Kirgizische advocaat (CGVS, p. 10). Uw nalatigheid ter zake ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees. Daarnaast zij erop gewezen dat deze documenten en het feit dat er een valse strafzaak tegen u zou zijn opgestart, hoe dan ook geen afbreuk doen aan de eerder gedane vaststelling met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, meer bepaald de lacunes in uw verklaringen en die van uw vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken, incoherenties in jullie verklaringen en tegenstrijdigheden tussen jullie onderlinge verklaringen over elementen die raken aan de kern van jullie vluchtrelaas, verregaande onwetendheid in hoofde van uw vrouw, gebrek aan fysieke of documentaire bewijsstukken inzake het door u gevoerde corruptieonderzoek en vage verklaringen hieromtrent, onaannemelijk tijdsverloop van de door u ingeroepen problemen en uw bevreedende persoonlijke handelswijze. Tot slot werden er ook tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw persoonlijke verklaringen en het bevel tot strafrechtelijke vervolging. Zo vertelde u dat er in uw voormalige appartement, waar nu een familielid woont, een huiszoeking heeft plaatsgevonden. Deze huiszoeking gebeurde in het kader van de strafzaak die tegen u werd opgestart. Omwille van deze huiszoeking wist u dat er waarschijnlijk een strafzaak tegen u was opgestart. De precieze datum van de huiszoeking kon u niet geven, maar u stelde dat ze plaatsvond eind maart of begin april (CGVS, p. 4-5). De huiszoeking gebeurde nadat er convocaties voor u werden afgeleverd, waarvan de laatste in maart 2019 (CGVS, p. 4, 9). U stelde tevens dat datum van deze huiszoeking te lezen staat in het bevel tot strafrechtelijke vervolging (CGVS, p. 5), wat echter niet het geval is. Zij er tevens op gewezen dat het betreffende bevel tot strafrechtelijke vervolging dateert van 21 maart 2019 en in dit document reeds melding gemaakt wordt van de huiszoeking in uw appartement waarbij verschillende stukken in beslag genomen werden. Zodoende is het onmogelijk dat de huiszoeking in kwestie eind maart 2019, dan wel begin april 2019 zou hebben plaatsgevonden, zoals u verklaarde. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor verder aangetast. Dit roept bovendien bijkomende twijfels op over de authenticiteit van het door u neergelegde bevel tot strafrechtelijke vervolging. Aangaande de brief van de Kirgizische advocaat kan nog toegevoegd worden dat dit document niet gedateerd is en dat dit document hoe dan ook niet kan aantonen dat de beschuldigingen in uw hoofde vals zouden zijn. In deze brief staat slechts te lezen dat de advocaat in kwestie persoonlijk van mening is dat er geen garantie bestaat dat het strafonderzoek tegen u objectief gevoerd zal worden omwille van het repressieve karakter van het Kirgizische rechtssysteem. Dit is slechts een blote bewering die bovendien dermate algemeen is, dat ze geenszins volstaat om de door u ingeroepen persoonlijke vrees aannemelijk te maken. Zij er trouwens op gewezen dat uit uw verklaringen in het kader van uw vorige verzoek blijkt dat u er in het verleden met succes in geslaagd bent uw ontslag bij de politie via de rechtbank aan te vechten (CGVS 22.02.2019, p. 13-15). Zodoende volstaat het louter verwijzen naar het algemene repressieve karakter van het Kirgizische rechtssysteem geenszins om aannemelijk te maken dat uw rechten in Kirgizië geschonden zouden worden en u desgevallend niet in staat zou zijn uw rechten via juridische weg af te dwingen. Verzoeker werpt geen ander licht op de voorgaande vaststellingen. De Raad merkt op dat verzoeker nog steeds geen attest van het Kirgizische parket heeft voorgelegd om te bevestigen dat ze geen originele documenten uit handen geven.

7. Verzoeker stelt verder: "Dat het tenslotte ook niet klopt dat verzoeker een totale desinteresse zou vertonen inzake het vervolg van diens strafonderzoek; Dat verzoeker zelfs een Kirgizische advocaat onder de arm nam, hetgeen inderdaad aantoonde dat verzoeker bekommerd is omtrent de voortgang hiervan;". Het gegeven dat verzoeker een advocaat onder de arm zou hebben genomen, maakt het des te onbegrijpelijk dat hij over bepaalde kernelementen van zijn relaas onwetend is aangezien hij zich omtrent die elementen zou kunnen hebben geïnformeerd bij zijn advocaat. Van iemand die beroep doet op internationale bescherming omdat hij bij terugkeer naar zijn herkomstland vreest voor vervolging omwille van zwaarwichtige problemen, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich hierover te informeren. Het feit dat het een gefabriceerde strafzaak zou betreffen of verzoeker als voormalig medewerker van de ordediensten kan vermoeden hoe de zaak verder zou kunnen evolueren, doet hier niets aan af aangezien elke zaak persoonlijk is en een eigen procedureverloop kent. Zijn verregaande onwetendheid en gebrek aan initiatief om zich te informeren aangaande bepaalde kernelementen van zijn relaas halen de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees verder onderuit.

8. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden

beslissing wordt genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

9. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

10. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.“.

3. Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij niet naar Kirgizië wilt terugkeren omdat zij in België een betere toekomst tegemoet gaat, het onderwijs in België beter is dan in Kirgizië, zij hier zelfstandig en verantwoordelijk is geworden en minder timide is. De Raad wijst dienaangaande naar de vaststellingen van de commissaris-generaal uit de bestreden beslissing: “Wat betreft uw verklaring dat u in België betere toekomstperspectieven heeft dan in Kirgizië (CGVS, p. 7-8), moet erop gewezen worden dat dit motief onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. U stelde dat het onderwijs in België beter is dan in Kirgizië en u hier zelfstandig, verantwoordelijk en minder timide bent (CGVS, p. 7-8). U maakte echter niet aannemelijk hoe deze elementen bij terugkeer naar Kirgizië in uw hoofde aanleiding zouden geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Wat betreft de kwaliteit van het onderwijs in Kirgizië kan nog toegevoegd worden dat nergens uit uw verklaringen de intentie blijkt vanwege de Kirgizische autoriteiten om burgers, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijk onderwijs te ontfangen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. U verklaarde in dit verband dat u in Kirgizië wel kan verder studeren, maar men hiervoor moet betalen, wat in België niet het geval is. U stelde echter dat iedereen in Kirgizië moet betalen om te kunnen verder studeren (CGVS, p. 8). Zodoende kan niet geconcludeerd worden dat u om een van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep, de toegang tot onderwijs ontfang zou worden.”. Zij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Kirgizië”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 augustus 2020, voert verzoekende partij aan dat haar vader nieuwe documenten heeft ingediend die zo origineel mogelijk zijn. Zij licht toe dat het normaal is dat de originelen in het dossier van het parket blijven, maar stelt dat de authenticiteit van de documenten werd bevestigd door haar vaders raadsman. Verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij de documenten moest onderzoeken. Voorts stelt verzoekende partij dat het normaal is dat haar vader niet precies weet welke straf hij zal krijgen aangezien er een minimum is en een maximum. Daaruit kan, volgens verzoekende partij, geenszins afgeleid worden dat haar vader niet zou geïnteresseerd zijn in zijn zaak. Verzoekende partij stelt dat dit een onterechte opmerking is. Verzoekende partij vervolgt dat haar vaders profiel als politieagent niet werd betwist en stelt dat er geen enkele garantie is dat een strafonderzoek in haar land van herkomst onpartijdig zal zijn. Zij wijst op de mogelijke disproportionele veroordeling en de gevolgen in hoofde van haar vader en die van zijn gezin. Tot slot stelt verzoekende partij dat haar vaders verblijfstitel werd ingetrokken en hij nu niet meer kan werken maar wel 5 kinderen heeft waarvoor hij moet zorgen.

Verzoekende partij voert aan dat haar vader nieuwe documenten heeft ingediend die zo origineel mogelijk zijn. Zij licht toe dat het normaal is dat de originelen in het dossier van het parket blijven, maar stelt dat de authenticiteit van de documenten werd bevestigd door haar vaders raadsman. Verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij de documenten moest onderzoeken.

De Raad wijst omtrent haar vaders voorgelegde documenten op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“6. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog: “Dat de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende documenten evenwel gewoon naast zich neerlegt, zonder ook maar de inhoud ervan te beoordelen;”. Uit de bestreden beslissing blijkt immers het volgende omtrent zijn voorgelegde documenten: “Wat betreft de door u neergelegde nieuwe documenten dient er vooreerst op gewezen te worden dat het hier slechts kopieën betreffen, zodat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf dat uw advocaat in Kirgizië u beloofd had de originelen van deze documenten op te sturen en u ze binnen de 20 dagen zou ontvangen (Verklaring VV, nr. 17), stelde u bij het CGVS plots dat het onmogelijk is om de originele documenten te verkrijgen omdat het parket geen originele documenten meegeeft. Uw advocaat in België stelde daarom voor om een attest te vragen aan het Kirgizische parket om te bevestigen dat ze geen originele documenten uit handen geven. Tot op heden heeft u, ondanks het advies van uw Belgische advocaat, echter nagelaten een dergelijk attest te vragen aan uw Kirgizische advocaat (CGVS, p. 10). Uw nalatigheid ter zake ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees. Daarnaast zij erop gewezen dat deze documenten en het feit dat er een valse strafzaak tegen u zou zijn opgestart, hoe dan ook geen afbreuk doen aan de eerder gedane vaststelling met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, meer bepaald de lacunes in uw verklaringen en die van uw vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken, incoherenties in jullie verklaringen en tegenstrijdigheden tussen jullie onderlinge verklaringen over elementen die raken aan de kern van jullie vluchtrelaas, verregaande onwetendheid in hoofde van uw vrouw, gebrek aan fysieke of documentaire bewijsstukken inzake het door u gevoerde corruptieonderzoek en vage verklaringen hieromtrent, onaannemelijk tijdsverloop van de door u ingeroepen problemen en uw bevreemdende persoonlijke handelwijze. Tot slot werden er ook tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw persoonlijke verklaringen en het bevel tot strafrechtelijke vervolging. Zo vertelde u dat er in uw voormalige appartement, waar nu een familielid woont, een huiszoeking heeft plaatsgevonden. Deze huiszoeking gebeurde in het kader van de strafzaak die tegen u werd opgestart. Omwille van deze huiszoeking wist*

u dat er waarschijnlijk een strafzaak tegen u was opgestart. De precieze datum van de huiszoeking kon u niet geven, maar u stelde dat ze plaatsvond eind maart of begin april (CGVS, p. 4-5). De huiszoeking gebeurde nadat er convocaties voor u werden afgeleverd, waarvan de laatste in maart 2019 (CGVS, p. 4, 9). U stelde tevens dat datum van deze huiszoeking te lezen staat in het bevel tot strafrechtelijke vervolging (CGVS, p. 5), wat echter niet het geval is. Zij er tevens op gewezen dat het betreffende bevel tot strafrechtelijke vervolging dateert van 21 maart 2019 en in dit document reeds melding gemaakt wordt van de huiszoeking in uw appartement waarbij verschillende stukken in beslag genomen werden. Zodoende is het onmogelijk dat de huiszoeking in kwestie eind maart 2019, dan wel begin april 2019 zou hebben plaatsgevonden, zoals u verklaarde. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor verder aangetast. Dit roept bovendien bijkomende twijfels op over de authenticiteit van het door u neergelegde bevel tot strafrechtelijke vervolging. Aangaande de brief van de Kirgizische advocaat kan nog toegevoegd worden dat dit document niet gedateerd is en dat dit document hoe dan ook niet kan aantonen dat de beschuldigingen in uw hoofde vals zouden zijn. In deze brief staat slechts te lezen dat de advocaat in kwestie persoonlijk van mening is dat er geen garantie bestaat dat het strafonderzoek tegen u objectief gevoerd zal worden omwille van het repressieve karakter van het Kirgizische rechtssysteem. Dit is slechts een blote bewering die bovendien dermate algemeen is, dat ze geenszins volstaat om de door u ingeroepen persoonlijke vrees aannemelijk te maken. Zij er trouwens op gewezen dat uit uw verklaringen in het kader van uw vorige verzoek blijkt dat u er in het verleden met succes in geslaagd bent uw ontslag bij de politie via de rechtbank aan te vechten (CGVS 22.02.2019, p. 13-15). Zodoende volstaat het louter verwijzen naar het algemene repressieve karakter van het Kirgizische rechtssysteem geenszins om aannemelijk te maken dat uw rechten in Kirgizië geschonden zouden worden en u desgevallend niet in staat zou zijn uw rechten via juridische weg af te dwingen.” Verzoeker werpt geen ander licht op de voorgaande vaststellingen. De Raad merkt op dat verzoeker nog steeds geen attest van het Kirgizische parket heeft voorgelegd om te bevestigen dat ze geen originele documenten uit handen geven.”. Verzoekende partij werpt geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, heeft de commissaris-generaal wel degelijk haar vaders documenten (ook inhoudelijk) onderzocht zoals blijkt uit het voorgaande. Verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar vaders nieuwe documenten zo origineel mogelijk zijn aangezien verzoekende partij haar vader ter staving van zijn huidig verzoek een kopie van een bevel tot strafrechtelijke vervolging en een kopie van een brief van een advocaat in Kirgizië heeft voorgelegd. De Raad merkt voorts op dat verzoekende partij haar vader nog steeds geen attest van het Kirgizische parket heeft voorgelegd om te bevestigen dat ze geen originele documenten uit handen geven/dat de originelen in het dossier van het parket blijven. De algemene/blote bewering dat haar vaders raadsman de authenticiteit van de documenten zou hebben bevestigd, doet geen afbreuk aan de concrete voorgaande vaststellingen omtrent haar vaders voorgelegde documenten waaruit het tegenovergestelde blijkt.

Voorts stelt verzoekende partij dat het normaal is dat haar vader niet precies weet welke straf hij zal krijgen aangezien er een minimum is en een maximum. Daaruit kan, volgens verzoekende partij, geenszins afgeleid worden dat haar vader niet zou geïnteresseerd zijn in zijn zaak. Verzoekende partij stelt dat dit een onterechte opmerking is. De Raad wijst erop dat het niet enkel is op basis van het feit dat hij niet precies weet welke straf hij zal krijgen waaruit haar vaders desinteresse in zijn zaak kan worden afgeleid maar ook op grond van andere vaststellingen zoals blijkt uit de bestreden beslissing: *“Daarnaast dient ook gewezen te worden op verregaande desinteresse in uw hoofde wat betreft het verdere verloop van de door u ingeroepen problemen. Zo kon u niet aangeven wanneer precies een strafzaak tegen u werd opgestart, niettemin dit duidelijk in het door u neergelegde bevel tot strafrechtelijke vervolging te lezen staat. Pas nadat u dit document ter hand had genomen en gelezen had, stelde u dat er op 21 maart een strafzaak tegen u geopend werd (CGVS, p. 5). Verder was u niet op de hoogte van de huidige stand van zaken inzake deze strafzaak en heeft u ook geen pogingen ondernomen om u hierover te informeren, naar eigen zeggen omdat u als ex-medewerker van de ordediensten weet hoe de zaak verder zal evolueren. Zo zal de zaak geschorst worden wanneer blijkt dat u zich verstoopt of wegblijft en zal de zaak dan overgeheveld worden naar andere diensten, die een opsporing zullen uitvoeren. Of u ondertussen reeds in opsporing bent geplaatst, weet u echter niet en u heeft ook geen stappen ondernomen om u hierover te informeren. U wil namelijk niet dat het aan de oren van uw vervolgers komt als u zich via via tracht te informeren (CGVS, p. 6). Deze verklaring is onvoldoende om uw onwetendheid te verschonen. Zo zij erop gewezen dat u reeds via een advocaat in Kirgizië bij het Openbaar Ministerie hebt geïnformeerd waarom u opgeroepen werd (Verklaring VV, nr. 15), getuige ook de kopie van de brief van de Kirgizische advocaat in kwestie die u ter staving van uw verzoek voorlegde. Zodoende zijn uw vervolgers hoe dan ook op de hoogte van het feit dat u zich*

informeert. Het is trouwens in uw persoonlijke belang te weten of u in Kirgizië officieel in opsporing bent, niet enkel om de gevolgen voor uzelf, maar ook voor uw familieleden in Kirgizië te kunnen inschatten. Voorts kon u niet zeggen welke gevangenisstraf u precies riskeert op grond van de beschuldigingen die u ten laste worden gelegd. U vermoedde dat u 5 tot 6 jaar gevangenisstraf of meer riskeert, maar dit is echter een louter vermoeden van uwentwege dat u op geen enkele wijze kon funderen. U gaf ook toe dat u niet wist welke maximumstraf u op grond van de betreffende beschuldigingen riskeert. Het enige wat u met zekerheid kon zeggen, was dat u veroordeeld kan worden en een gevangenisstraf riskeert (CGVS, p. 6). U argumenteerde dat u zich niet beziggehouden hebt met de strafmaat omdat het toch om een gefabriceerde zaak gaat en u het niet gedaan heeft (CGVS, p. 6). Deze argumentatie volstaat niet om uw gebrek aan interesse te verschonen. Net omdat u ten onrechte een gevangenisstraf riskeert, kan er immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich zou informeren over de straf die u precies riskeert. Vervolgens stelde u dat u meent dat de strafzaak tegen u ondertussen geschorst is omdat u niet langer in het land bent, maar dit is eveneens een louter vermoeden van uwentwege dat u op geen enkele wijze gepoogd heeft te verifiëren (CGVS, p. 9). U verklaarde eveneens dat de zaak volgens u pas zal worden heropend van zodra u aangehouden bent. Of er ondertussen reeds een aanhoudingsbevel voor u werd uitgevaardigd in Kirgizië, kon u echter evenmin zeggen. U heeft ook geen enkele stap ondernomen om dit te (laten) verifiëren, naar eigen zeggen omdat u hiervan de noodzaak niet inziet omdat u weet hoe het zal aflopen (CGVS, p. 9-10). Van iemand die beroep doet op internationale bescherming omdat hij bij terugkeer naar zijn herkomstland vreest voor vervolging omwille van zwaarwichtige problemen, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich hierover te informeren. Het feit dat het een gefabriceerde strafzaak zou betreffen of u als voormalig medewerker van de ordediensten kan vermoeden hoe de zaak verder zou kunnen evolueren, doet hier niets aan af aangezien elke zaak persoonlijk is en een eigen procedureverloop kent. Tot slot had u ook geen idee hoeveel convocaties er sinds uw vorige verzoek nog voor u zouden zijn afgeleverd op uw voormalige adres in Kirgizië (CGVS, p. 9). Uw verregaande onwetendheid en gebrek aan initiatief om u te informeren aangaande de hierboven opgesomde kernelementen van uw relaas halen de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees verder onderuit.” Voorts wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “7. Verzoeker stelt verder: “Dat het tenslotte ook niet klopt dat verzoeker een totale desinteresse zou vertonen inzake het vervolg van diens strafonderzoek; Dat verzoeker zelfs een Kirgizische advocaat onder de arm nam, hetgeen inderdaad aantoonde dat verzoeker bekommerd is omtrent de voortgang hiervan;”. Het gegeven dat verzoeker een advocaat onder de arm zou hebben genomen, maakt het des te onbegrijpelijk dat hij over bepaalde kernelementen van zijn relaas onwetend is aangezien hij zich omtrent die elementen zou kunnen hebben geïnformeerd bij zijn advocaat. Van iemand die beroep doet op internationale bescherming omdat hij bij terugkeer naar zijn herkomstland vreest voor vervolging omwille van zwaarwichtige problemen, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich hierover te informeren. Het feit dat het een gefabriceerde strafzaak zou betreffen of verzoeker als voormalig medewerker van de ordediensten kan vermoeden hoe de zaak verder zou kunnen evolueren, doet hier niets aan af aangezien elke zaak persoonlijk is en een eigen procedureverloop kent. Zijn verregaande onwetendheid en gebrek aan initiatief om zich te informeren aangaande bepaalde kernelementen van zijn relaas halen de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees verder onderuit.”. Verzoekende partij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Verzoekende partij stelt dat er geen enkele garantie is dat een strafonderzoek in haar land van herkomst onpartijdig zal zijn. Zij wijst op de mogelijke disproportionele veroordeling en de gevolgen in hoofde van haar vader en die van zijn gezin. De Raad merkt op dat voorgaande algemene, blote en niet onderbouwde beweringen reeds werden opgeworpen in de brief van haar vaders raadsman en wijst dienaangaande naar hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld: “Aangaande de brief van de Kirgizische advocaat kan nog toegevoegd worden dat dit document niet gedateerd is en dat dit document hoe dan ook niet kan aantonen dat de beschuldigingen in uw hoofde vals zouden zijn. In deze brief staat slechts te lezen dat de advocaat in kwestie persoonlijk van mening is dat er geen garantie bestaat dat het strafonderzoek tegen u objectief gevoerd zal worden omwille van het repressieve karakter van het Kirgizische rechtssysteem. Dit is slechts een blote bewering die bovendien dermate algemeen is, dat ze geenszins volstaat om de door u ingeroepen persoonlijke vrees aannemelijk te maken. Zij er trouwens op gewezen dat uit uw verklaringen in het kader van uw vorige verzoek blijkt dat u er in het verleden met succes in geslaagd bent uw ontslag bij de politie via de rechtbank aan te vechten (CGVS 22.02.2019, p. 13-15). Zodoende volstaat het louter verwijzen naar het algemene repressieve karakter van het Kirgizische rechtssysteem geenszins om aannemelijk te maken dat uw rechten in Kirgizië geschonden zouden worden en u desgevallend niet in staat zou zijn uw rechten via juridische weg af te dwingen.”. Tot slot wijst de Raad nog op de vaststellingen uit de

bestreden beslissing omtrent de beweerdte valse strafzaak zelf van haar vader: “Tot slot maakte u niet aannemelijk waarom de betreffende strafzaak vals zou zijn. Gevraagd uit te leggen waaruit blijkt dat de beschuldigingen in kwestie tegen u vals zouden zijn, wees u erop dat dit blijkt uit verschillende elementen. U wordt ervan beschuldigd een klacht te hebben achtergehouden van een zekere P.(...). U kent de betreffende heer P.(...) echter niet. Daarenboven heeft de klacht waarvan sprake betrekking op een commercieel bedrijf en heeft u nooit aan dergelijke zaken gewerkt. Tot slot stemt de beschuldiging en de beschreven gang van zaken niet overeen met uw werkwijze en de werkwijze van de dienst waartoe u behoorde. Indien er een klacht binnenkomt, moet die steeds geregistreerd worden door het onthaal of de wachtdienst, waarna deze toegewezen wordt aan een specifieke medewerker voor onderzoek. Zodoende is het niet mogelijk dat de klacht bij u terecht zou zijn gekomen voor onderzoek zonder dat hij eerst geregistreerd werd door het onthaal. Zelfs indien de betreffende P.(...) zich met deze klacht rechtstreeks tot u zou hebben gewend, zou u hem doorverwezen hebben naar het onthaal om de klacht daar eerst te laten registreren vooraleer u zelf verdere stappen kon ondernemen (CGVS, p. 6-7). Dit zijn echter slechts blote beweringen, die u met geen enkel document kon staven. Daarenboven verklaart uw argumentatie niet waarom u in dit geval niet van de geijkte procedure zou kunnen hebben afgeweken, wat net de aard van de beschuldiging is. Zodoende maakte u niet aannemelijk dat de beschuldigingen in uw hoofde, voor zover er gezien de overige vaststellingen nog geloof aan kan worden gehecht, daadwerkelijk gefabriceerd zouden zijn.”.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerkingen dat haar vaders profiel als politieagent niet werd betwist, en dat haar vaders verblijfstitel werd ingetrokken en hij nu niet meer kan werken maar wel 5 kinderen heeft waarvoor hij moet zorgen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 13 augustus 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kirgizië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS